

Zpravodaj

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2021

Od tradic k současnosti

Každoroční posvícení v Litoměřicích

Že jste nebyli na posvícenském setkání v Kolibě v Litoměřicích? Dobře to bylo nejméně lidské, věnované hlavně náboženství", dodal řečník.

jídlo, zpěv, tanec, příjemné popovídání a pocit, že jste mezi svými... Zřejmě s tímto dojmem byste jako já odjížděli. Jako další promluvil autor internetového projektu Volyňské kořeny Standa Sabol, předseda regionu Vyškov, a tento projekt představil všem přítomným. Poděkoval týmu svých spolupracovníků, bez kterých by tento projekt nemohl existovat, a zavzpomínal. "Když jsem přebíral funkci předsedy regionu, zeptali se mě - co s nama budeš dělat? Poctivě jsem se nad tím zamyslel a řekl "chci vás a vaši tradici co nejlíp propagovat". Když přemýšlel dál, vznikla myšlenka YouTube kanálu, který by přitáhl i mladší generaci... Nápad mu na začátku pomohl doladit jeho tehdy desetiletý syn Honzík, který mu s YouTubem radí i v současné době.

Posvícení mělo svoji tradici už před Kristem, jak jsme se dozvěděli po přivítání hned v první prezentaci od PaedDr. Jaroslava Moravce. Pan Moravec studoval, a to nejen ve volyňských kronikách, aby nám zprostředkoval něco z posvícenských tradic. Posvícení v té velkorysé podobě trvalo tři dny a začínalo se vždy nedělí. Byla to mimo jiné příležitost setkání s příbuznými a známými a také k seznámení. Nejedno manželství vzniklo právě během posvícení. "Obyčejně druhý den byl takzvaný zlatý bál, který začínal odpoledne a to dámskou volenkou. Během tohoto bálu se mladí "dávali dohromady", samozřejmě pod dohledem rodičů, kteří sondovali, jestli rodiče potenciálního partnera jsou dost movití." Pokud všechno klaplo, tak třetí den bylo "sousedské posvícení", kde tancovali hlavně starší. "No a to obyčejně byla už ruka v rukávu," vysvětloval Jaroslav Moravec. Každá vesnice ale měla svoje zvyky, jednalo se skoro vždy o společenskou událost. Z našich kronik vyčetl, že asi nejvíce duchovní bývalo posvícení v evangelickém Boratíně. "Řekl bych, že tam tam můžeme potkat.

Slovo předsedkyně

Doba „covidová“, jak možná někdy toto období my historici budeme nazývat, přinesla nejen špatné, ale i dobré věci, tak jako každá mince má dvě strany. Díky času, který jsme více trávili doma a se svou rodinou, docházelo k vyklizení půd, třídění, ale také k oprašování starých krabic, nalézání starých fotek a společnému povídání o tom, co je na nich. Zvedl se tak velký zájem kolem našeho facebookového profilu, kde elektronicky zdatní sdíleli svoje rodinné fotografie a doplňovali si fakta a jména. Následně se fotky doplňovaly do databáze www.volynaci.cz, kterou skvěle vede Marcela Kordulíková a její tým redaktorů. Lze říci, že pracovní skupina pod jejím vedením směle nahradila práci Historicko – dokumentační komise, která bohužel zcela stagnuje. Doufejme, že nový předseda vdechne do její činnosti život.

Distribuce knih naznala také velkých změn. Doba „covidová“ nedovolila osobní setkávání, takže na základě vaší poptávky jsem nabídku starých i nových knih zpracovala do rubriky „Publikace“ na našich webových stránkách www.scvp.eu. Ale reklama na knihy skvěle fungovala i přes různé zprávy na internetu, na základě různých novinových článků, rozhovorů a podobně. Je až neuvěřitelné, že v posledním čtvrtletí minulého roku jste si vy a další (většinou potomci volyňských Čechů,

Pokračování na další straně

nečlenové spolku) objednali kolem 150 knih, které jsem následně zabalila a odnesla na poštu, abyste knihy mohli dostat i v době uzavřených obchodů a zakázaného setkávání. V tomto roce do dnešních dnů jsem zabalila a odeslala dalších 350 knih. Nyní už knihy mají i regiony a mohou je distribuovat mezi vás při společných setkáních, přesto objednávání a rozesílání knih je stále možné na e-mailu:

ekonom.scvp@seznam.cz.

Obě naše výstavy směle putují po republice a je po nich velká poptávka, což je dobře. Ukazuje se, jak historie volyňských Čechů a tak stejně historie 1. československého armádního sboru je pro naši společnost zajímavým tématem. V červnu mohly výstavy obnovit svoje putování, navštívily tak Nový Malín, Staré Město pod Sněžníkem

a Postoloprty. Další zastávky budou v Jaroměři, Moravské Ostravě, Liběšicích (u Žatce), Podbořanech, Lounech, Milovicích, Vyškově a na dalších místech. Výstavy pro spolek znamenají i způsob a záminku dalších společných setkávání, a to nás opět spojuje a myslím, že i naplňuje.

Stále pracuji pro spolek, ač se to některým jedincům nezdá a hledání chyb je pro ně prioritou. Pro mě je prioritou a vizí do budoucna, aby spolek dokázal smysluplně existovat v dnešní době, nesl odkaz našich předků a důstojně jej prezentoval, a současně se modernizoval a omladil – což vidím jako nutnost.

Být předsedkyní je pro mě srdeční záležitostí, každá zkušenost, byť špatná, nás nesmí položit, ale naopak posílit. Tak to vidím s pandemií, ale i ve svém osobním životě.

Přeji všem hodně sil a krásný podzim, třeba při sklizení úrody (u mě se urodilo požeňnaně rajčat).

Vaše předsedkyně
Dagmar Martinková

Obrazem z litoměřického setkání

Vlevo dole: Miroslav Kučera, Jiřina Kolářová,
nahore vlevo: Miloslav Šimek, Miroslav Srbecký, PaedDr.
Jaroslav Moravec a Stanislav Sabol.

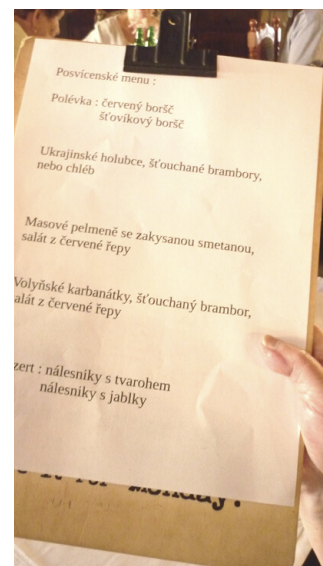
28. ročník - Posvícenské setkání

Neoficiální sraz Michalovky?

I tak by se dalo brát setkání Hany Svobodové (zleva), Ladislava Němečka a paní Hyngarové, jejichž kořeny patří do Michalovky na Volyni. Přítomna byla asi i nejstarší rodačka z Michalovky jednadevadesátiletá Alžběta Němečková (úplně vpravo).

A tyto dámy z regionu Litoměřice se staraly o hladký průběh a také stihly vybrat 2750 Kč na tiskový fond.

Co bylo k snědku? Oba bořšče, holubce s bramborami nebo pelmeně či volyňské karbanátky. Jako dezert se podávaly nálesníky s tvarohem nebo jablky. Nechyběly tradiční posvícenské koláče.

Text a foto: E. Langpaulová,
fotobanka Canva

Setkání regionu Šumperk

Dne 18. 9. 2021 proběhlo v Šumperku setkání členů a jejich přátel. Setkání se konalo až v tomto roce z důvodu nepříznivé epidemiologické situace. Tradiční úvodní slovo si vzal předseda regionu pan Jaroslav Miller, který přivítal všechny přítomné. Setkání byli přítomni i hosté – Mgr. Radim Sršeň, starosta Dolních Studének, paní Dagmar Dohnálková, pan Miroslav Nerad a pan Stanislav Sabol, který natáčí o Volyni vzpomínkové dokumenty, jež i na setkání předvedl. Dále Mgr. Eva Henemanová informovala přítomné o konání dětského tábora „Mladý Volyňák“ ve dnech 16. - 24. 8. 2021 v Mladonově u Nového Malína i s audiovizualizací. Závěrečné slovo si vzal starosta Dolních Studének Mgr. Radim Sršeň, který s panem Millerem a panem Sršněm popřáli jubilantům a předali jim dárkové balíčky. Jednalo se o jubilanty za roky 2020 a 2021. Po oficiální části proběhla příjemná konverzace mezi členy, kteří byli velice rádi, že se mohli po tak dlouhé době setkat. Závěrem bych chtěla poděkovat všem děvčatům, které připravily sladké pohoštění, a všem organizátorům za dobrou přípravu akce.

Text: Dana Pospíšilová, foto: Mgr. Eva Henemanová

Z regionů ...

Region Žatec oznamuje, že v říjnu a listopadu začínáme s výběrem členských příspěvků na rok 2022 obvyklým způsobem. V Žatci a okolí budou vybírat příspěvky důvěrníci, členové mimo oblast obdrží dopisy ze složenkami. Ostatní mohou uhradit příspěvek v kanceláři SČVP vždy v pondělí od 10 do 12 hodin v Tolstého ulici v Žatci, tel. 415 710 734. Podmínkou vstupu je potvrzení o očkování. Rovněž je možno uhradit příspěvek na účet č. 247 654 268 / 0300. Jedná se o účet regionu Žatec. Je nutno uvést ve zprávě, za koho je příspěvek uhrazován. Příspěvky na tisk je možno předat důvěrníkům společně s členským příspěvkem nebo v kanceláři. Budou hromadně zaslány na účet CV SČVP. Je také možno uhradit příspěvek na tisk přímo na účet CV SČVP uvedený na zadní straně Zpravodaje. Rovněž je nutno uvést ve zprávě – přísp. na tisk, jméno a příjmení dárce, aby bylo možno příspěvek zařadit a zveřejnit.

Prodej knih v regionu Žatec pokračuje. Čítanka pro volyňské Čechy za 280 Kč, Z Moskovštiny do Staňkovic za 69 Kč, Na pozvání cara za 359 Kč, Čs. legendy s odstřelovačskou puškou za 247 Kč a další publikace je možno zakoupit v kanceláři v Tolstého ulici, nebo v Informačním centru Žatce na náměstí Svobody 149 a v Informačním centru kulturního zařízení Postoloprty.

Nová putovní výstava "Cestou 1. československého armádního sboru" zavítá na Podbořansko. Vernisáž je naplánovaná na pátek 19. 11. v Kulturním domě v Podbořanech od 17 hodin. V případě změn bude vedení regionu včas své členy informovat. Výstava by měla být k vidění do konce roku.

Vánoční setkání regionu Podbořany je naplánované na 9. prosince od 16 hodin v Kulturním domě v Podbořanech v 1. patře. K dispozici je výtah. Připraveno bude malé pohoštění, živé koledy a také vánoční překvapení. Vítaní jsou i nečlenové.

Odešla 100letá rodačka z Buršovky

V září nás navždy opustila paní Olga Huňátová, rodačka z Buršovky na Volyni, a to ve věku neuvěřitelných 100 let. Svě významné životní jubileum oslavila 5. dubna tohoto roku a dočkala se ho v překvapivé fyzické a duševní kondici. Tato pamětnice, která po přesídlení žila ve Soběchlebech na Podbořansku, vychovala čtyři děti a těšila se z deseti vnoučat a sedmnácti pravnoučat. Celý život zůstala věrná tomu, co se naučila na Volyni, a pracovala v zemědělství. Loňský rok zaznamenal její vzpomínání Stanislav Sabol.

Paní Olga Huňátová při předání kytičky k jejímu letošnímu výročí. Blahopřáli zástupci podbořanského regionu.

Volyňské Češky v Rudé armádě Z historie

Málo známou skutečností je, že volyňské Češky nesloužily pouze v československých vojenských jednotkách v SSSR, ale také například v Rudé armádě. Právě těmto ženám budou věnovány následující řádky. Většinou se jednalo o ženy, které sloužily v pozemních jednotkách Rudé armády a k čs. vojsku z různých důvodů vůbec nepřestoupily.

Zdena Hubatěnková (*1918 Olšanka, Volyň – † ??) před válkou pracovala jako dělnice, po napadení SSSR v roce 1941 byl její závod evakuován na Sibiř. Od ledna 1943 sloužila v Rudé armádě, u 2. roty 231. pluku vojenské milice. V dubnu 1944 demobilizovala. Od roku 1947 žila v Československu. Krátce pracovala jako dělnice v Tachově a od roku 1950 pobírala invalidní důchod. Ještě na začátku 70. let 20. století žila v Tachově.

V roce 1943 do Rudé armády vstoupila Julie Tomčakovská (*1922 Chorovice, Volyň – † ??), která před válkou dle údajů z Databáze VHA pracovala jako zemědělská dělnice v kolchozu. První měsíc v armádě prala prádlo, od května do prosince 1943 sloužila u 546. ženijního pluku jako vrchní sběrač raněných a od dubna do prosince 1944 pak u 148. střelecké divize opět jako vrchní sběrač raněných. S armádou prošla boji u Kyjeva, Lvova, Přemyšlu a Tarnopolu. Poté otěhotněla, a tak v prosinci 1944 opustila jednotku a vrátila se domů. Její přítel zahynul v květnu 1945 na německém území. V bojích byla dvakrát raněna. Po válce se usadila v Československu, kam přijela jako reemigrantka z Volyně v roce 1947. Zpočátku vystřídal několik zaměstnání (dělnice, školnice a hospodská) později byla v domácnosti. Nejdříve bydlela ve Svaté Kateřině (nyní část obce Svatý Mikuláš v okrese Kutná Hora) a dnes žije v Pomezí na Svitavsku.

Další dvě ženy, které se nám podařilo vypátrat, ještě před příchodem k sovětské armádě získaly zkušenosti s aktivní účastí v partyzánském hnutí. Tou první se stala Nina Rajdová (*1921 Ivanoviče, východní Volyň – † ??), jež byla původním povoláním učitelka. V červnu 1942 měla nastoupit na nucené práce v Německu, ale podařilo se jí uprchnout. Dostala se k partyzánům, kteří operovali v prostoru Žitomíru. Funkci partyzánské spojky vykonávala až do června 1944, pak se přihlásila do Rudé armády. V řadách 56. automobilního pluku se účastnila bojů o Varšavu a Berlín. Službu v Rudé armádě ukončila 7. 7. 1945. V roce 1947 reemigrovala do Československa, odkud pocházeli její předkové. Nejprve žila v Aši, kde pracovala jako dělnice. Ve druhé polovině sedmdesátých let byla zaměstnána jako zahradnice u technických služeb města Chebu a od roku od 1968 jako pokojská ve Františkových Lázních. Tou druhou byla Božena Vaculíková (*1923 Plechanov - †??), jež vykonávala od roku 1942 funkci partyzánské spojky u jednotky Malekova nasazené v prostoru Ovruče. V bojích utrpěla zranění. V Rudé armádě sloužila od roku 1944 na divizním obvodu 40. střelecké divize. Do Československa přijela v roce 1947 spolu se svými krajany. Zprvu pracovala jako zemědělská dělnice, od roku 1948 byla v domácnosti. Na konci 60. let 20. století pracovala jako závoznice v Zemědělských závodech Planá.

Závěrem: Lze se oprávněně domnívat, že v Rudé armádě sloužilo (vedle námi uvedených případů) mnohem více volyňských žen; vzhledem ke skutečnosti, že neexistovaly seznamy rudoarmějek podle národnosti a že čs. děvčata ani neměla možnost (a jistě ani čas) se sdružovat do čistě čs. jednotek, představuje vypátrání jednotlivkyň vždy dílo náhody. K těmto osudům jsme se dopracovali během více než 15 let trvajících výzkumu v oblasti čs. žen ve vojsku za druhé světové války. Mnoho podobných příběhů na své objevení teprve čeká. Nemáme totiž informace o tom, kolik žen vstoupilo k rudoarmějcům dobrovolně po osvobození východní Volyně, kde nábor do našich jednotek probíhal až po mobilizaci Rudé armády a také po osvobození Podkarpatské Rusi. Počet žen z Volyně však podle našich odhadů nepřesáhne několik desítek osob.

Text: Alena Flimelová a Roman Štěr

Prameny a literatura:

Národní archiv, fond Svaz protifašistických bojovníků
Databáze příslušníků
československých vojenských jednotek
v zahraničí, dostupné online na
www.vuapraha.cz
Flimelová, Alena – Štěr, Roman: Ve
stínu mužů. Rukopis.
Gabrielová, Markéta: Zdravotníci ve
druhé světové válce. Diplomová práce.
Pardubice 2016

"Potěšila nás hojná účast"

Reportáž Suchdol nad Odrou

Dne 4. 9. 2021 se v Kulturním domě v Suchdole nad Odrou konalo tradiční setkání volyňských Čechů z Moravskoslezského regionu. Vzhledem k pauze v loňském roce, zaviněné koronavirovou situací, jsme se na sraz všichni o to více těšili. Celkem se nás zúčastnilo 103 členů - volyňáků a našich přátel. Z větší či menší dálky k nám přijeli i naši přátelé z jiných regionů - Ludmila Bačovská z Mohelnice, Miroslav Nerad z Olomouce, Miroslav Kučera z Litoměřic, Jaroslav Báča z Chomutova, Stanislav Sabol z Vyškova a Marie Nečasová z Prahy a další. Setkání se zúčastnila také celá delegace našich přátel z regionů Šumperk a Žatec. Předem pečlivě připravený program a celou schůzi moderovala Zdeňka Novotná.

Po uvítání nám na flétnu s doprovodem své maminky Lucie zahrála Stázinka Dohnálková, nejmladší členka SČVP našeho regionu. Po zdravici starosty městyse Suchdol nad Odrou Ing. Richarda Ehlera nás za hosty z polských Glubčic pozdravil předseda volyňských Poláků pan Edward Wołoszyn. Bývalé předsedkyni našeho regionu Zdeňce Novotné jsme při této příležitosti slavnostně poděkovali za její dlouholetou, obětavou a nezištnou práci pro SČVP a předali jí kytičku a krásný dort. Nová předsedkyně Dagmar Dohnálková poté pohovořila o činnosti spolku od uplynulého setkání a seznámila přítomné s hospodařením regionu za roky 2019 a 2020. Tajemnice MS regionu Jana Hiršová představila nové členy a dále ty, kteří zemřeli nebo zrušili členství od minulého setkání. Moravskoslezský region má tedy k dnešnímu dni 136 členů.

Se svými příspěvky vystoupil účastník zájezdu na Volyň v letošním roce Jaroslav Loukota, který nám přiblížil své zážitky slovem i promítáním fotografií.

Eva Henemanová ze Šumperského regionu seznámila přítomné s uplynulým volyňským táborem pro děti a jejich doprovod, který se v letošním roce konal v Mladoňově u Nového Malína. Pro ilustraci byly promítnuty fotografie a videa z tábora. Na příští ročník tábora jsme pozvali všechny přítomné s jejich dětmi a vnoučaty. Tábor se bude konat opět tamtéž, tedy v krásném prostředí Jeseníků v bývalé škole, kde mají děti i dospělí skvělé zázemí a podmínky pro své vyžití.

Nakonec Stanislav Sabol pohovořil o projektu Volyňské kořeny a představil všech 15 účastníků z našeho regionu, kteří medailonky pro YouTube / Volyňské kořeny natočili. Po promítnutí krátké ukázky sestříhaného rozhovoru s pamětníkem Jaroslavem Loukotou vyzval přítomné, aby se přihlásili další pamětníci, kteří by chtěli stejný medailonek natočit. Do skončení setkání obdržel pět nových kontaktů na pamětníky, na které se už brzy, nejen při natáčení, těší.

Po vylosování bohaté tomboly probíhala volná zábava. Lidé chodili po sále od místa k místu a bavili se se svými příbuznými a známými, se kterými se mnohdy už dlouhou dobu neviděli.

Závěrem chci poděkovat všem pořadatelům a spolupracovníkům, bez kterých by toto naše krásné setkání nemohlo proběhnout. Jedná se o naše důvěrníky, pekařky koláčků a cukroví a dodavatele obědů a večeří. Další velké díky patří také peněžním dárcům, kteří přispěli ke zdárnému průběhu akce. Finanční částkou přispěli: Vlastimil Lipinský z Hodslavic (5000 Kč), Jiří Kabát z Bílovice (1000 Kč), Terezie Zajíčková z Kujav (1000 Kč), Zdeňka Novotná z Nového Jičína (1000 Kč), Jaroslava Barvíková ze Studénky (1000 Kč) a Miroslav Nerad z Olomouce (200 Kč). Velmi nás potěšila letošní hojná účast a už dnes se těšíme na příští shledání v roce 2022 opět u nás v Suchdole nad Odrou.

Text a foto: Dagmar Dohnálková a tým spolupracovníků

Výstavy v regionu Žatec

Chystají se výstavy v regionu Žatec „Návraty volyňských Čechů“ a „Cestou 1 čs. armádního sboru“. Sledujte prosím informace na webu www.scvp.eu a na Facebooku. Zainteresujte do sledování své potomky. Vzhledem k epidemické situaci nelze s určitostí plánované výstavy potvrdit. Zahájení výstavy v Postoloprtech se po dvou odkladech podařilo dne 9. září a trvala do konce září. Výstava se setkala nejen se zájmem místních, ale i občanů ze vzdálenějších míst. Děkujeme městu Postoloprty a Kulturnímu zařízení za pomoc při organizaci a instalaci výstavy. Text: O. Nepivodová

Podbořanský region znovu spolu

Uplynulo dvacet měsíců co se sešli členové podbořanského regionu na výroční schůzi. Setkání proběhlo poslední zářijový den za účasti asi třiceti členů a jejich rodinných příslušníků. Podle reakcí hned na akci byla jasné, že pozvaní byli nadšení nejen z prosté možnosti se znovu vidět, ale zaujal je i hlavní bod programu, a to bylo představení databáze volynaci.cz. Jako host zavítala do Podbořan Marcela Kordulíková a všem názorně ukázala, jak webový projekt funguje. Bylo jasné, že databáze nadchla napříč generacemi. I to bylo pozoruhodné - setkávají se vždy ti, co Volyň pamatují, i ti, co o ní slyšeli od babiček. Takový věkový rozptyl v regionu je. Doufejme, že stejně záživné bude i první vánoční setkání 9. prosince v Kulturním domě v Podbořanech.

Letní tábor v Mladoňově

Mladý volyňák 2021

Tábor pro potomky volyňských Čechů se tentokrát konal v Mladoňově u Nového Malína. V krásném prostředí Ekocentra (rekonstruované školy v přírodě) se v srpnu konal již čtvrtý tábor. Na uvítanou všechny se děti dostaly Čítanku a měly i tu příležitost si ji nechat podepsat od dvou autorek ilustrací. Druhý den jsme se vydali zdejší integrovanou dopravou navštívit nedaleké město Šumperk, abychom poznali historii tohoto regionu, takže se nabízela návštěva Muzea čarodějnických procesů. Po návratu jsme začali malováním kamínek, které jsme se rozhodli položit k pomníku obětem z vypáleného Českého Malína na Volyni, který je umístěn ve vedlejším Novém Malíně – malované kamínky místo květin, či věnce. Třetí den tábora jsme se vydali na pěší túru do zdejších lesů a vystoupali jsme na vrch Volyň, prošli jsme kolem Volyňských skal (kdopak je asi takto pojmenoval?) a zastavili jsme se na vyhlídce u Mrtvého muže (který tu našťestí už nebyl!).

Cestou jsme zobali borůvky, plnili úkoly a sbírali přírodniny pro další výtvarnou tvorbu. Zvládli jsme 10,5 km a to všichni účastníci od 4 do 68 let. Jen pro zajímavost, účastníci tábora byli z regionu Vyškov, Šumperk, Brno, Žatec, Frýdlantsko, Moravskoslezský a Praha.

Další den byl celodenní výlet vlastním autobusem. Navštívili jsme přečerpávací elektrárnu v Dlouhých Stráních, kde byla neuvěřitelná zima a

mlha, ale seznámili jsme se s úžasným technickým dílem vyrábějícím energii. Ve Velkých Losínách nás čekala „pralinkárna“, kde nabízeli zajímavé zákusky, ale taky kávu a zmrzlinu. Poté nás čekala prohlídka zámku, kde byla opět řeč o čarodějnických procesech. Naštěstí žijeme v moderní době, ale povídání to bylo zajímavé.

Na táborové základně v Mladoňově nás čekala výborná večeře - borůvkové knedlíky. Mimochodem, kuchařky vařily výborně a i ti největší jedlíci netrpěli hladem. Výlet pro nás připravil region Šumperk, zejména pan předseda regionu Jarda Miller a jeho tým, za což moc děkujeme! Další den jsme věnovali návštěvě v Novém Malíně. Namalované kamínky jsme položili k pomníku v Novém Malíně a navštívili jsme zdejšího pana starostu Marka Štencla a obecní úřad. V tomto čase se zde nacházela výstava "Cestou 1. československého armádního sboru", takže jsme s dětmi absolvovali pomyslnou cestu osvobozovacích bojů od Buzuluku do Prahy na mapě výstavy. Na odpoledne bylo připraveno setkání s volyňskými Čechy z místního regionu. Děti zazpívaly za doprovodu harmoniky naší vedoucí Evy Henemanové a pamětníci zavzpomínali. Bylo to moc příjemné odpoledne a podvečer.

V programu tábora byla také návštěva hradu Rabštejn, což byl poměrně náročný výstup. Společnými silami jsme pak uvařili boršč. Oblíbená „Volyňská olympiáda všestrannosti“ prověřila dovednosti ve všelikých disciplínách, které nelze ani vyjmenovat, příští rok si to také můžete vyzkoušet! Diplomy obdrželi skoro všichni a s radostí se pak pustili do další výtvarné aktivity - mramorování triček. Na tričkách se objevovaly nečekaně krásné motivy - vtip je v tom, že výsledek této barvicí metody určitě nikoho nezklame a ze všech se stanou skuteční umělci. V poslední den tábora v Mladoňově jsme se opět vrátili k "Čítance nejen pro volyňské Čechy". Trošku jsme se začtli, což se dělo i v průběhu celého tábora, dokonce ukrajinské texty některé děti dokázaly přečíst, popovídali jsme si o knize a jejích příbězích. Společně jsme namalovali "myšlenkovou mapu" abychom si uvědomili kdo jsme a kdo byli naši předci.

Děkujeme zdejšímu Ekocentru za skvělé zázemí a obci Nový Malín za podporu! Už se těšíme na příští tábor zde, který bude v termínu 10. – 17. července 2022 !!!

Přihlášení na další tábor směřujte na moji e-mailovou adresu: volynsti.cesi@gmail.com.

prožila a zapsala Dagmar Martinková
Foto: Dagmar Martinková a Martin Pleskot

Příští ročník

5. ročník se koná:
 10. – 17. července 2022
 v Mladoňově u Nového
 Malína
 Přihlášky posílat na e-mail:
volynsti.cesi@gmail.com

Můj děda se narodil v Kraslově
 Jindřich Vojtek

2. Malin (slovo vyhlášené) KRASLOV málem jsem byl
 prvního prokletého rodu... jsi... psal

Jsem potomek Jana Soběky a Josefa
 (Dobryšský Čech) Jindřich Gotschowski

MŮJ PRADĚDIL VOLYNÁK, JMEMOVAL SE
 BORIS A NARODIL SE VE VESNICE
 MOŠŤEVICE OKR. ROVNO,
 ONDŘEJ SAJDL

MŮJ DĚDA BORIS ČERNÝ BYL VOLYNŠTÝ ČECH,
 MALO 1916/1917

Jsem potomek Volynských Čechů,
 maminka žila v Moskevských Čechách
 v Hrozdovce Miloš Šimek

Jsem malý prarodič
 odpovídá děda v
 Jan Berman
 Žil ve vesnici v Podolí
 malin... Berman

Jsem potomek Volynských Čechů z Kraslova
 Karel Kratochvíl

Moje prababička byla slovatka a praděda byl zvaná
 potomek z Valyn Čechů - A. Martinková

Jsem přítel Volynských Čechů
 Karel Votavkovský

Jsem potomek volynských Čechů.
 Můj děda se narodil na Valyni
 a můj prarodič se tam narodil
 také, myslí žije v Novém Malíně, 1920-11

OMA MŮJ RODIČ JIŘÍ BALABA
 I MALINA REBEKA PARTIBOLA
 SE NARODILI NA VALYNI
 TOMÁŠ BALABA

F RANTA Jindřich mi sešulka

VERNI ZŮSTANEH

Zde domov náš III. - Reemigrace a nový domov

Pokračování textu z čísla 3 a 4/ 2021

Rozhodnutí opustit zemi, kde se člověk narodil a vyrostl, nebývá lehké. Obrovským inspiračním podnětem pro reemigraci byl návrat do staré vlasti našich starších pobratimů – Čechů z Volyně. Pochopitelně, že černobylisti krajané vyjadřovali svobodné přání o stěhování do Československa. Nikdy nešlo o žádnou agitační kampaň. Reemigrace by měla být koncipována jako řízená migrace na základě individuálního přání jednotlivců.

Nejdřív bylo nutné vypracovat seznam všech krajanů od Černobyli, kteří toto svoje přání chtěli realizovat. Tato namáhavá práce byla svěřena členu Republikové rady ČSKOS, řediteli střední školy v Malé Zubovščině, Jaroslavu Ornstovi. Nebyla to žádná úřednická formalita, ale stovky a stovky individuálních rozhovorů s každým, kdo se rozhodl, aby jeho jméno bylo zapsáno do tohoto, jak jsem kdysi pojmenoval, „Schindlerova seznamu“. Tato listina (klobouk dolů před jejím sestavovatelem) byla důležitým základem pro pozitivní řešení československých orgánů o návrat černobylyjských krajanů do staronové vlasti. Kromě vypracování seznamu možných reemigrantů, ředitel Malozubovščínské školy byl jedním z hlavních organizátorů ozdravných pobytů dětí v Československu ze zamořené Černobyly zóny. Tato škola se stala i svérázným centrem pro distribuci humanitární pomoci, která proudila z ČSFR. Jaroslav Ornst s Viktorem Javůrkem se zúčastnili dalších našich jednání s generálním konzulátem v Kyjevě, velvyslanectvím ČSFR v Moskvě a rovněž s československými státními a nevládními orgány ohledně urychlení reemigrace a vytvoření příznivých podmínek pro přistěhovalce do staronové vlasti. Naším partnerem v těchto jednáních byl Československý ústav zahraniční, s kterým jsme podepsali v červenci 1990 smlouvu o spolupráci. Právě tomuto ústavu byl předán zmíněný „Schindlerův seznam“, který byl posléze doručen vládě ČSFR. Tato škola se stala i svérázným centrem pro distribuci humanitární pomoci, která proudila z tehdejší ČSFR.

Vláda ČSFR vyslala na Ukrajinu svého zmocněnce PhDr. Tomáše Haišmana na jednání, během něhož byl podepsán protokol ohledně přesídlení. Rovněž česká strana vypracovala harmonogram přesunu, kterému předcházela sociologický výzkum, o nějž požádal naši Republikovou radu ČSKOS Generální konzulát ČSFR v Kyjevě. Cílem výzkumu bylo zjistit připravenost budoucích reemigrantů na nový život v ČR. Výzkum ukázal, že krajané jsou z psychologického hlediska dost dynamičtí, nemají strach z rekvalifikace, respektive z práce, která by neodpovídala dosavadnímu vzdělání a oboru, což mělo praktický význam pro organizaci přesídlení.

Z československé strany bylo připraveno vše, aby se plánovaný harmonogram začal uskutečňovat. V určený den do Malé Zubovštiny přijely kamiony a autobus. Ale už se předem vědělo, že nikdo nepojede, a tak se československý přesídlovací tým vrátil zpět naprázdno. Podle nás i to bylo užitečné, ukázalo to na nespolehlivost sovětských orgánů plnit své závazky, udělalo jim to ostudu na mezinárodní scéně.

Až dne 22. dubna 1991 konečně přesídlení začalo. Do vesnice Rovná na Sokolovsku odjízďela první skupina černobylyjských krajanů. Po ní odjízďely další a další české rodiny z Malinovky, Kyjeva, Běloruska. Československá vláda umožnila přestěhování 1731 krajanům z Ukrajiny a 81 z Běloruska.

Vládní orgány se snažily maximálně usnadnit přesídlencům začátek nového života a vytvořily vhodné podmínky: dopravu do ČR, týdenní zdravotní pobyt v rekreačním zařízení a vstupní zdravotní prohlídky, přednostní získání trvalého pobytu v ČR, zajištění bydlení, jednorázový finanční příspěvek a možnost bezúročných půjček na vybavení domácnosti (viz Zdeněk Uherek, Přesídlenci z oblastí zasažených černobylyjskou jadernou katastrofou a z Kazachstánu a Ruska do České republiky. In: Reemigrace krajanů ze zemí bývalého Sovětského svazu. Jaroměř, 2002, s. 81. – 82.)

A tak začalo období adaptace na nové podmínky života. Tento proces byl ovlivněn mnoha faktory. Především to byla znalost češtiny. I když pro většinu reemigrantů z českých vesnic na Ukrajině čeština byla mateřským jazykem, používaným v rodinném prostředí, byla poznamenána archaismy a vlivem ukrajinského jazyka a její zdokonalení vyžadovalo hodně úsilí, zejména pro zvládnutí písemného projevu. Dalším faktorem bylo zaměstnání. Náš výzkum provedený po deseti letech reemigrace potvrdil psychologickou dynamičnost přesídlenců, osmdesát procent přesídlenců změnilo původní profesi a úspěšně se rekvalifikovali. Je zapotřebí podotknout, že reemigrace černobylyjských krajanů byla první humanitární akce československého státu. V té době nebyly zpracovány zásady státní politiky vůči krajanům a neexistoval rozpracovaný program adaptace a integrace přesídlenců. Jak zdůrazňoval Jaroslav Ornst, „Všechny rodiny měly své vlastní problémy, se kterými se musel každý osobně vypořádat. (...) Zkušenosti volyňských Čechů, kteří přesídlencům od Černobyli štědře pomáhali, a právě obnovovali svou organizaci zrušenou v padesátých letech, potvrzovaly, že jakékoliv problémy týkající se zájmových skupin je možno řešit, pokud se tato skupina vhodným způsobem organizuje.“ (Úloha Rady krajanů od Černobyli v procesu jejich integrace v ČR. In: Reemigrace krajanů ze zemí bývalého Sovětského svazu. Jaroměř, 2002, s. 96) U kolébky takové organizace stál tajemník SČVP Ing. Jiří Hofman. Dne 27. června 1992 se konala ustavující schůze Komise repatriantů z Ukrajiny (dnes Rada černobylyjských a novodobých reemigrantů) při SČVP. Bylo zvoleno vedení ve složení: Boris Iljuk – předseda, Jaroslav Ornst – tajemník, členové: Vladimír Černý (Oloví), Václav Hlačiha (Krupka) a Václav Landa – člen předsednictva SČVP (Praha). Účelem Komise bylo pomoc reemigrantům v řešení palčivých problémů, zejména transferu zanechaných krajanů na Ukrajině finančních prostředků, uložených ve státní spořitelně, udělení státního občanství, penzích potenciálních důchodců (došlo k zániku smlouvy mezi bývalým SSSR a Československem o sociálním zabezpečení), poplatků za víza při cestování na Ukrajinu a podobně. I zde chci zdůraznit silnou angažovanost tajemníka komise Jaroslava Ornsta v řešení zmíněných problémů. Je naprosto přirozené, že aktivní jádro Společnosti

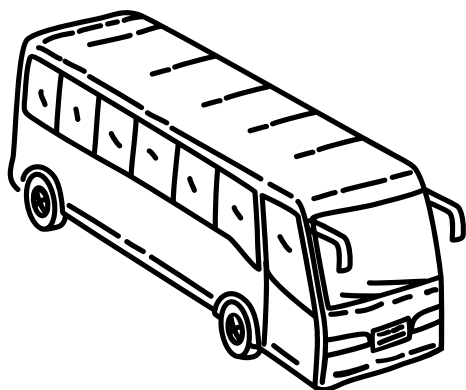
J. A. Komenského na Ukrajině, pochopitelně v obnoveném složení, pokračuje ve své činnosti i dnes, a to mimo jiné v Raděčernobylyských a novodobých reemigrantů, která je zaměřená na vznikající adaptační a integrační problémy přesídlenců.

Na závěr něco o sobě jako příklad toho, jak se černobylyským reemigrantům vedlo dál. Skupina příbuzných rodáků z Malé Zubovštiny (pět rodin) se přestěhovala do Jaroměře-Josefova. Velkou pozornost našemu zabydlení v novém domově věnoval první „post-sametový“ starosta města PhDr. Pavel Mertlík, který nám pomáhal se zaměstnáním. Sice jsme přijímali od počátku práci, která neodpovídala naší kvalifikaci, ale časem se vše uspokojivě vyřešilo. Pan starosta nás motivoval k poznání okolní krajiny. Uskutečnili jsme společný výstup na největší českou horu Sněžku, velice nám napomáhal v organizaci a provedení celostátních setkání černobylyských krajanů v Jaroměři-Josefově.

Uposlechnul jsem rady jedné kolegyně: drž se svého kopyta. Díky vstřícnosti vedení Pedagogické fakulty v Hradci Králové a v Liberci jsem měl možnost absolvovat tři měsíční vědecké stáže. Nějakou dobu jsem pracoval v pedagogicko-psychologické poradně v Hradci Králové. Jednoho dne jsem si v novinách přečetl informaci, že se na Vysoké škole chemicko-technologické v Pardubicích otevírá Ústav cizích jazyků. Jel jsem tam přímo na rektorát, kde mě přátelsky přijal rektor prof. Ladislav Kudláček, který pochopil mou touhu pracovat v oboru (do přesídlení jsem působil na Vysoké škole cizích jazyků v Kyjevě). Posadil mě do svého auta a odvezl mě na tento Ústav, kde jsem byl okamžitě zaměstnán. Poněvadž jsem vystudoval dva obory – francouzský jazyk a psychologii, tak jsem tam tyto předměty učil a zdokonaloval jsem i svou češtinu. Velice mi v tom pomáhala kolegyně paní Bendová, ruštinářka, která „počeštovala“ moje přednášky z psychologie. Velkou podporu jsem cítil i od studentů, pamatuji si, jak jeden z nich mi řekl: „Pane docente, nás nezajímá, jak mluvíte, zajímá nás spíš to, o čem mluvíte.“ Po pěti letech působení v Pardubicích jsem vyhrál konkurz na místo docenta katedry pedagogiky a psychologie Univerzity Hradec Králové, kde jsem pracoval až do důchodu. Pak jsem dostal nabídku vyučovat na Slezské univerzitě v Opavě a před definitivním ukončením pracovní kariéry zároveň jsem působil i na sousední Ostravské univerzitě.

Práce vysokoškolského pedagoga je neoddělitelná od vědecké. Hlavním směrem mé vědecké činnosti stalo badání o psychologických aspektech adaptace a integrace krajanů-reemigrantů. Rozsáhlý čtyřletý výzkum v rámci Grantové agentury Akademie věd ČR byl realizován společně s Etnografickým ústavem AV ČR. Výsledky výzkumu jsem prezentoval na mezinárodních kongresech a konferencích ve Francii, Kanadě, Norsku, Švédsku, Polsku, Bulharsku a na Slovensku. Do přesídlení jsem takovou možnost v bývalém SSSR neměl.

Text: doc. Boris Iljuk, CSc.

Hledání kořenů volyňských Čechů v Čechách!

Narodil jsem se v Českém Kvasilově v roce 1940. Můj otec bojoval v armádním sboru gen. Svobody a zúčastnil se bitvy na Dukle. Bohužel padl. Možná i to přispělo k rozhodnutí méj rodiny vrátit se do staré vlasti. Do Československa jsme odjžděli v roce 1947. Abych byl přesný, po asi 14 denní jízdě v nákladních vagónech jsme dorazili kamsi na mostecko. Doosídlovací komise nám určila statek v Dobříčanech u Žatce.

Brzy na to strýc koupil v Trnovanech u Žatce statek. Protože strýc Jiří a můj otec si slíbili, že kdo z nich přežije, postará se o rodinu padlého, žilo nás v Trnovanech 7 osob i s babičkou. Babičku jsme měli moc rádi, hodně nám vyprávěla o Volyni.

V Českém Kvasilově jsme bydleli na samotě, které se říkalo "na Tuhaní". Byly tam dva statky, Martinkové a Vacátko. Babička vyprávěla že její předkové přišli na Volyň od Jičína a že osada na Volyni je pojmenovaná podle jejich rodiště. I jal jsem se po letech hledat Tuhaně v Čechách a tím i naše české kořeny. Manželka mého přítele Holce byla poštmistrová a vyhledala celkem tři Tuhaně, a jedna Tuhaň je vesnice u Jičína. Vydal jsem se tedy na Tuhaň k Jičínu ... Přijel jsem na místo a našel jsem dvě babky jak čekají na pojízdnu prodejnu. Využil jsem situace a poptal se, jestli tam bydlí potomci Martinků nebo Vacátků. Nevěděli nic o těchto rodech, a jedna mi řekla: "panáčku, to musíte na hřbitov". A měla pravdu! Když jsem procházel hřbitov, našel jsem tam čtyři pomníky Vacátků. Rod Martinků nebude daleko, protože se s Vacátkovými měli rádi a kdo by je chtěl najít, doporučuji vydat se směrem k Jičínu.

Text: Bohumil Martínek

Jaroslav Ornst a jeho role v přesídlení černobylských krajanů

Letos uplyne 30 let od našeho návratu zpět do rodné vlasti - do Čech. Tento článek vznikl částečně jako vzpomínka na přesídlení, ale hlavně jako vzpomínka na našeho tatínka Jaroslava Ornsta, který byl jedním z hlavních iniciátorů a organizátorů přesídlení. Rádi bychom tímto uctili tátovu památku u příležitosti jeho nedožitých 90. narozenin. A v neposlední řadě je tento článek také částečně ohlasem na první dva díly vzpomínek na přesídlení doc. Borise Iljuka, CSc.

Autor ve svých vzpomínkách uvádí, jak náročné bylo přesídlení a kolik úsilí si vyžádalo. Ano, má naprostou pravdu. Za výčtem všech jednání, událostí a akcí však schází jména těch, na jejichž bedrech visela veškerá tíha přípravného procesu stěhování, jména těch, jejichž mravenčí práce nesmí být zapomenuta. Proto my, děti Jaroslava Ornsta, jsme si dovolili sepsat tento článek a doplnit tak informace, které v textu chybí. Přece jen jsme v té době na rozdíl od pana docenta bydleli v centru dění - Malé Zubovščině - a pamatujeme si, jak to všechno probíhalo a co se odehrávalo. Nejstarší dcera Alena pracovala v té době ve škole spolu s tátou a dobře si pamatuje na všechny události kolem přesídlení a hlavně na tu časově velmi náročnou práci.

Obyvatelé Malé Zubovšчины vědí, že poprvé myšlenka přesídlení zpátky do

rodné vlasti vznikla po listopadu 1989, kdy v Praze došlo k sametové revoluci. Tuto myšlenku nahlas vyslovili Viktor Javůrek a Jaroslav Ornst. Tatínek říkal, že to byla jediná naděje pro budoucí generace. Musíme podotknout, že od vzniku myšlenky až po uskutečnění samotného procesu přesídlení tito dva pánové (Viktor Javůrek a Jaroslav Ornst) odvedli neskutečně náročnou práci, aby se toto přání stalo skutečností. Byli hlavními organizátory přesídlení, vyvinuli obrovské úsilí, aby dotáhli proces přesídlení do konce, a za to jim patří obrovské poděkování.

Malozubovščinská střední škola, jejíž ředitelem byl právě Jaroslav Ornst, se stala centrem pro přesídlení. Jaroslav Ornst jako ředitel školy měl zaslouženou autoritu mezi spoluobčany, lidé mu věřili a s důvěrou se na něho obraceli. Nikdy je nezklamal. Možná právě proto jako člen rady Společnosti J. A. Komenského na Ukrajině se ujal nejnáročnějšího úkolu - praktické přípravy stěhování. Veškerá jednání probíhala na půdě školy, tatínek sestavoval seznamy přesídlenců, s každým osobně probíral možnosti nabízených míst, perspektivy zaměstnání, dojíždění do práce a podobně. Seznamy se neustále měnily a táta po nocích je trpělivě přepisoval na psacím stroji. Byly to ne desítky, ale stovky probdělých nocí... Později dokonce přijal nabídku osobně navštívit některé lokality a byl rád, že mohl spoluobčanům lépe poradit. Obdivovali jsme ho: táta oslavil v květnu šedesáté narozeniny, ale nikdy si nestěžoval na únavu, prostě jel naplno. Měl neskutečně dobrou povahu a s každou překážkou v životě si dokázal poradit. Velkou podporu měl ze strany své manželky a naší maminky Nelly Ornstové, která mu se vším pomáhala. Část návštěv z Československa bydlela u nás doma a maminka s babičkou jim připravovaly chutné dobroty a hezky se o ně staraly.

Velmi náročnou akcí bylo i zajištění ozdravných pobytů dětí ze zóny postižené černobylskou havárií v tehdejším Československu. Jak píše doc. Boris Iljuk, CSc. ve svých vzpomínkách: „Výprava zmíněných skupin na ozdravné pobyty si vyžádala obrovské organizační úsilí, a to od přípravy cestovních dokumentů po zajištění dopravy“. Ano, bylo to tak. Je nutné doplnit, že za vším opět stála mravenčí práce Jaroslava Ornsta, který všechno pečlivě připravoval, jelikož poslat děti do zahraničí v tehdejší době nebyla žádná legrace. Zajišťoval nejen cestovní dokumenty a pedagogický dohled, ale řešil i stovky dalších maličkostí, které se objevily v průběhu příprav. Poté tatínek osobně navštívil všechny lokality, kde byly děti ubytovány, zjišťoval, zda je vše v pořádku, zda dětem a učitelům nic nechybí, zda nevznikly nějaké problémy.

V neposlední řadě bychom rádi zmínili humanitární pomoc s čistými (nekontaminovanými) potravinami, která přicházela do Malé Zubovšчины a Malinovky z Československa. Jaroslav Ornst jako ředitel školy pečlivě dbal na to, aby všechny děti (jak české, tak ukrajinské) dostaly stejně, aby humanitární pomoc byla spravedlivě rozdělena a nikdo nebyl ošizen.

Ať už se jednalo o cokoli, táta byl vždycky spravedlivý a čestný, byl neskutečně pracovitý a zároveň velice skromný, nikdy se ničím nevychloubal a učil nás poctivosti. Jsme hrdí na to, že tyto hodnoty neseme dál a předáváme je svým dětem. Po přesídlení do Československa tatínek řadu let pracoval pro Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, úzce spolupracoval s tajemníkem sdružení Jiřím Hofmanem, který se stal jeho dobrým přítelem. V roce 2009 bylo Jaroslavu Ornstovi za dlouholetou práci pro Sdružení uděleno čestné členství. Zhruba rok po přesídlení se našim rodičům dostalo velké pocty: jako zástupci černobylských krajanů byli pozváni prezidentem Václavem Havlem do Vladislavského sálu na slavnostní večer u příležitosti státního svátku 28. října. Bylo to uznání a ocenění jejich obětavé práce, kterou odvedli při organizaci přesídlení. Velmi si tohoto pozvání vážili a později nám líčili své zážitky ze slavnostního večera.

V rodné české vlasti prožil Jaroslav Ornst téměř 20 let, byl soudním tlumočnickem

jazyka ruského a ukrajinského, vydal dva Ukrajinsko-české a Česko-ukrajinské slovníky a kroniku vesnice Česká kolonie Malá Zuboščina na Ukrajině, na které pracoval řadu let. Kroniku vydalo SČVP v roce 2009, pro velký zájem byl připraven dotisk v roce 2011, ale autor se ho již nedožil. Jeho plodný tvůrčí život ukončila zákeřná nemoc 20. listopadu 2010.

Letos v květnu by Jaroslav Ornst oslavil 90. narozeniny. Všichni, kdo jste ho měli rádi, vzpomeňte prosím s námi. Dobré skutky neumírají, ale zůstávají v srdcích těch, pro koho byly učiněny. A náš táta udělal hodně dobrých skutků pro hodně lidí. Proto zůstává v našich srdcích... Děkujeme všem za tichou vzpomínku.

Text a foto: Alena Ornstová, Pavlína Horníková (roz. Ornstová), Jaroslav Ornst ml.

Príspevky na tisk ke dni 30.9.2021

Bez regionu Jaroslav Holátko 500 Kč,
Jaromír Lněnička 500 Kč

Region ŽATEC Helena Hradcová 250 Kč,
Bohumila Sulovská 200 Kč, Božena
Kamencová 200 Kč, Irena Hanušová 300 Kč,
Bohumil Mašek 300 Kč

Region BRNO Oldřich Mařátko 500 Kč

Region LITOMĚŘICE Hueberová Marie 200
Kč, Jiří Bohatec 200 Kč, Ludmila Dohnalová
200 Kč, Jiří Albrecht 200 Kč, Věra 200 Kč,
Anna Švihlíková 200 Kč, Miroslav Prokůpek
200 Kč, Mikulášek Prokeš 300 Kč, Šaryová
Anna 200 Kč, Jana Poláková 850 Kč

Region OLOMOUC Rodina Poláková 800 Kč

Region CHOMUTOV Jaroslav Báča 200 Kč,
Libuše Baránková 200 Kč, Jindřich Fiala 200
Kč, Marie Grulichová 100 Kč, Ludmila
Haldovská 200 Kč, Václav Hofman 250 Kč,
Eva Krausová 200 Kč, Jaroslav Kuchař 200
Kč, Stanislava Lebedová 200 Kč, Vladimír
Licinberg 500 Kč, Jiří Man 200 Kč, Václav
Menšík 100 Kč, Vlasta Nedbálková 200 Kč,
Antonín Rössler 100 Kč, Rösslerová Luba
100 Kč, Jana Sochorová 100 Kč, Miloslava
Šatrová 200 Kč, Jiřina Šlichtová 200 Kč,
Radka Vetýšková 300 Kč, Jiřina Vyhlásová
50 Kč

Region Šumperk Zdeněk Jílek 700 Kč

Region TACHOV Václav Valeš 1000 Kč,
Václav Novohradský 1000 Kč, Anna
Rajmanová 250 Kč, Květa Vachudová 250
Kč

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

Manželé Vyhlídalovi 100 Kč, Marie Fofová
100 Kč, Libuše Janková 300 Kč, Libuše
Krušinová 50 Kč, Marie Tejčková 100 Kč,
Václav Říha 250 Kč, Emílie Černá 200 Kč,
Slavěna Procházková 200 Kč, Šrek 300 Kč,
Marie Kubínová 200 Kč, Ludmila Jakubová
200 Kč, Žaneta Jakubová 200 Kč, Stanislav
Kopecký 200 Kč, Libuše Gebauerová 50
Kč, Miroslav Kabát 350 Kč, Vlasta
Juříčková 50 Kč, Loukota Jaroslav 500 Kč,
Milena Plandorová 200 Kč, Anna Kutálková
200 Kč, Miloslava Víchová 300 Kč

Gratulujeme!

V rubrice **GRATULUJEME** se nadále budou zveřejňovat pouze členové při výročích 50, 55, 60, 65, 70, 75, 80 a potom výše už všechny ročníky. Toto pravidlo bylo odsouhlaseno již v minulosti.

Region BRNO

V říjnu slaví 86 let **Miroslav Rejchrt** z Michalovky, nyní Brno, 83 let **Antonín Boček** z Ozeran, nyní Blansko. V listopadu oslaví 83 let **doc. Georgij Dolinský CSc.** z Křemence, nyní Brno a 75 let **Vlasta Poláková** roz. Roblová z Českého Malína, nyní z Loděnice. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Region PODBOŘANY

V říjnu a listopadu slaví své významné jubileum tyto členky: 84 let paní **Vlasta Lněničková** roz. Šlégrová z Buršovky, bytem Podbořany, 89 let paní **Zdeňka Müllerová**, bytem Strojetic, 82 let paní **Kristina Štechová** roz. Janková z Martinovky, bytem Podbořany a 90 let slaví paní **Helena Tomrdlová** roz. Altmanová z Buršovky, bytem Podbořany. Všem oslavenkyním srdečně gratulujeme, přejeme jim i dalším jubilantům hodně zdraví a štěstí.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V říjnu slaví paní **Ing. Danuše Kovářová**

z Opavy, bytem Ostrava-Heřmanice - 65 let; pan **Josef Šťastný** z Brumovic, bytem Brumovice - 70 let a pan **Rostislav Řehák**, nar. Stromovka - 80 let. V listopadu slaví paní **Marie Seitlová** z Bílé Kruhle, bytem Nový Jičín - 81 let; paní **Ludmila Muchová** roz. Kohoutková, z Pogorilovky, bytem Bruntál 84 let; paní **Kristýna Davidová** roz. Rošlapilová z Janovky, bytem Hladké Životice - 86 let; paní **Vlasta Barochová** roz. Rejzková z Moskovštiny, bytem Kopřivnice - 86 let; paní **Anna Klimundová** z Martinovky, bytem Opava - 89 let a paní **Barbora Mikulenková** z Mstětína, bytem Vítkov - 96 let.

Všem jubilantům přejeme jen dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí.

Region OLOMOUC

V říjnu oslaví 87 let pan **Jiří Vořech** z Moldavy, nyní bytem Olomouc; 85 let paní **Vlasta Zapletalová** roz. Prošková z Mirohoště, nyní bytem Hněvotín; 82 let pan **Ing. Emanuel Masopust** z Hrušvice, nyní bytem Olomouc. V listopadu oslaví 84 let pan **Vladimír Polák** z Mirohoště, nyní bytem Hněvotín u Olomouce.

Naším členům do příštích let přejeme hodně zdraví a osobní pohodu.

Region VYŠKOV

V říjnu oslaví 93 let **Pěničková Olga** roz. Krejčíková z Okolku, bytem Újezd u Brna, 70 let pan **Masařík František** z Čerčína, bytem Čerčín, 75 let **Chludilová Marie** roz. Maňhalová z Lysovic, bytem Lysovice. Přejeme všechno nejlepší a hodně elánu do dalších let.

Region LITOMĚŘICE

V srpnu oslavil 55 let **Vladimír Zelenka** z Boratína, bytem Chudoslavice, 60 let **Rostislav Domorák** z Rovna, bytem Budyně n. O., 65 let **Ludmila Halamová** z Liběšic, 70 let Jindřich Sláma z Čížkovic, 97 let **Ludmila Dvořáková** z Boratína, bytem Okna-Polepy.

V září oslavil 65 let **Ing. Václav Černohorský** z Volkova, bytem Lovosice, 82 let **Irena Dvořáková** ze Stromovky, bytem Litvínov, 86 let **Anna Šarayová** ze Stromovky, bytem Hoštka,

86 let **Ludmila Dohnalová** z Jadvipolu, bytem Litoměřice, 88 let **Emilie Zajícová** z Nadčic, bytem Ústěk, 97 let **Růžena Stehlíková** z Novostavců, bytem Čížkovice. V říjnu oslavil 60 let **Ing. Jaroslav Lachman** z Litoměřic, 70 let **Ing. Miroslava Malíková** z Boratína, bytem Neratovice, 82 let **Stanislava Grindlerová** ze Semidub, bytem Česká Lípa, 96 let **Radomír Vlk** z Boratína, bytem Chotiněves, 88 let **Jindřich Hořenín** z Mirohoště, bytem Roudnice n.L., 82 let **Marie Chudobová** z Boratína, bytem Ústěk. Všem jubilantům srdečně gratulujeme.

Region DOMAŽLICE

V září oslavila 84 let paní **Slavěna Bejvlová** z Horšovského Týna a 60 let paní **Jiřina Příbcková**, bytem Horšovský Týn. Dodatečně přejeme hodně štěstí, zdraví a životního elánu do dalších let.

Region CHOMUTOV

V říjnu oslaví 86 let paní **Ludmila Majdčinská** roz. Růžičková z Boromel nyní Jirkov, 83 let paní **Marie Zýková** z Kupačova nyní Kadaň.

V listopadu oslaví 84 let paní **Zdeňka Kochanová** roz. Hloušková ze Zálesí, nyní Údlice, 82 let paní **Danuše Kolářová** z Rovna nyní Jirkov. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region PRAHA

V říjnu oslaví 94 let **doc. MUDr. Alexandr Muratov** z Kyjev, nyní Praha, 88 let **PhDr. Miloslava Žáková CSc.** z Kupačova, nyní Praha, 84 let **Jiřina Orlová** z Martinovka, nyní Praha, 83 let **Ing. Jiří Fibich**, 70 let **Libuše Vokurková** Hořovice.

V listopadu oslaví 96 let **Míla Olivová** z Moštěnice, nyní Horní Libchava, 83 let **Růžena Krásná** z Jezírko, nyní Újezd

n./Lesy, 81 let **Ing. Anatol Kopista** z Žitomír, nyní Jičín.

Jubilantům přejeme do dalších let životní pohodu a pevné zdraví.

Region MOHELNICE

V říjnu oslaví 70. narozeniny pan **Zajíček Zdeněk** z Mohelnice. V listopadu oslaví 85 roků pan **Novotný Antonín** z Chomouta, nyní Náklo a 87. narozeniny paní **Machovská Libuše** z Chomouta, bytem Mohelnice. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a hodně štěstí do dalších let.

Region ŽATEC

V říjnu oslaví 70 let p. **Miroslav Černý** z Hošče nyní Liběšice, 85 let p. **Ludmila Fraňková** roz. Šalamounová z Podhájců nyní Žatec, 86 let p. **Jitka Chundelová** z Volkova, nyní Žatec, 93 let p. **Václav Malhauz** z Hrabiny, nyní Chomutov, 91 let p. **Alžběta Němečková** roz. Veselovská z Michalovky, nyní Žatec, 82 let p. **Slávka Podolníková** roz. Matějčuková z Dlouhého Pole, nyní Žatec, 94 let p. **Marie Šircová** z Českých Dorohostají, nyní Jimlín, 82 let p. **Jaroslav Vlasák** z Rovna nyní Kounov, 88 let p. **Jiřina Zachová** roz. Majerová z Volkova nyní Liběšice.

V listopadu oslaví 95 let p. **Libuše Černoorská** roz. Martinovská z Volkova, nyní Sádek, 87 let p. **Emílie Hasilová** z Novokrajeva, nyní Žatec, 84 let p. **Marie Horáčková** z Ulbárova, nyní Žatec, 80 let p. **Viktor Martínek** z Kvasilova, nyní Žatec, 86 let p. **Václav Nesvadba** z Omelánštiny, nyní Žatec, 96 let p. **Jiřina Skalická** roz. Maršíková z Moskovštiny, nyní Žatec. Přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje.

Region KARLOVY VARY

V září oslavila 80 let paní **Smutná Marie** z Mežilevské, bytem Karlovy Vary, a 84 let paní **Rambousková Regina** z Tučina, bytem Ostrov nad Ohří. V říjnu

slaví 85 let paní **Horáková Helena** z Huto-Mariátina, bytem Karlovy Vary.

Přejeme hodně štěstí, zdraví a další spokojená léta.

Region ŠUMPERK

V říjnu slaví 69 let **Soňa Cinegrová** z Libiny, 74 let **Václav Kynšt** ze Zábřeha, 78 let **Václav Michálek** z Velkých Losin, 72 let **Jaroslav Miller** z Ropotína, 86 let **Emilie Nesvadbová** ze Šumperka, 74 let **Bohumil Re** z Nového Malína, 79 let **Raisa Trávníčková** z Libiny. V listopadu slaví 63 let **Věra Doubravská** ze Šumperka, 92 let **Václav Fric** z Vikýřovic, 45 let **Eva Henemanová** z Hrabušína, 81 let **Věra Jenčková** ze Šumperka, 73 let **Marie Linhartová** z Dlouhomilova, 84 let **Jaroslav Sodomek** ze Šumperka, 45 let **Lenka Vičková** z Dlouhomilova. Všem oslavencům blahopřejeme.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Dne 23. srpna ve věku 56 let nás navždy opustil pan Alexandr Koníček z Milovic, rodák z Malé Zubouštiny na Ukrajině. Čest jeho památce. Upřímnou soustrast zarmoucené rodině i přátelům. Za region Nymburk přeji Mgr. Anna Mazníková a Ludmila Černá.

S lítostí oznamujeme, že ve věku 97 let zemřela paní Ludmila Dvořáková z Boratína, posledně bytem Okna. Upřímnou soustrast vyjadřuje jednatelka Daniela Zelenková.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu ekonomů: Ing. Pavel Franek, Slezská 110/24, 747 05 Opava - Malé Hoštice, tel.: 602 511 206, ekonom.scvp@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 3/2021. Šéfredaktorka: E. Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebesta Langpaulová, Mukoděly 54, Vroutek, 441 01. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 6/2021 je 26. 11. 2021. www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 14. října 2021.